

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ

ΑΕ 1932 μέρ. β' σ. 17, ἀριθ. 1. Στίχ. 1 ἐν τῇ ἔξ "Ατραγος ἐπιγραφῇ ἐν μεταγραφῇ ἀντί:

Χορόννοϋς λειτορευόνσας
γραπτέον :

Χορονοῦς λειτορευόνσας,

διότι πρόκειται περὶ ἱερείας Χορονοῦς, ὡς ἐπωνύμου θρησκευτικοῦ ἀρχοντος. Οὐχὶ δὲ ὀρθῶς ἐν σελ. 18 ἐξελάβομεν τὸ ὄνομα ΧΟΡΟΝΝΟΥΣ ὡς ἀρσενικὸν κατὰ τὸ "Αριστόνους κλπ. (πρβλ. IG, IX² 527⁵, 1282¹⁶ 1268²⁶ κλπ.). Ἐπομένως ὁ τύπος τῆς μετοχῆς ἐνεστώτος γενικῆς θηλυκοῦ γένους λειτορευόνσας = λειτορευούσης ἔχει κανονικῶς ἐπὶ τοῦ λίθου. Τὰ δὲ ὀνόματα Χορόννοϋς, Χορονοῦ (=Χορονοῦ) δὲν εἶναι γνωστὰ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε δημοσιευθειῶν Θεσσαλικῶν ἐπιγραφῶν. Φαίνεται δὲ ὅτι εἶναι συγκεκομμένα ἐκ τῶν Χορόνικος, Χορονίκη (Χορόννοϋς Θεσσαλ. καὶ Χορονοῦ διὰ διπλασιασμοῦ τοῦ ν) κατὰ τὰ Καλονῶ (= Καλονίκη), Νικῶ (ἴσως ἐκ τοῦ Νικοκράτεια) κλπ. Ὄνομα δὲ ἐπωνύμου ἱερείας δὲν ἔχομεν ἄλλο γνωστὸν ἐν Θεσσαλίᾳ.

Στίχ. 5. Ἀντὶ ΑΛΚΙΔΑΣ γραπτέον ΑΛΚΕΙΔΑΣ, ὡς ὀρθῶς ἔχει ἐν τῇ μεταγραφῇ: Ἀλκείδας.

Στίχ. 5. ΘΙΒΡΟΥΝΙΔΑΙΟ ἔγγραφη ἐκ παραδρομῆς πλημμελῶς ἀντί: ΘΙΒΡΟΥΝΙΔΑΙΟ, ἔξ ὀνόματος Θιβρουνίδας. Ἡ κατάληξις ἔπρεπε νὰ ἦναι -ΟΣ, διότι ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ἀναθέντων φέρονται ἐν ὀνομα-

στικῇ· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ λίθου δὲν ὑπάρχει τὸ ζ, οὔτε ἴχνος αὐτοῦ φαίνεται. Συνεπῶς ὁ χαρακτὴρ παρασυσθῆς ἐκ τῶν προηγουμένων ὀνομάτων (στίχ. 3 καὶ 4) ἔγραψε ΘΙΒΡΟΥΝΙΔΑΙΟ ἀντὶ ΘΙΒΡΟΥΝΙΔΑΙΟΣ

Στίχ. 6. ΑΣΚΑΛΑ ΠΙΑΔΑΣ ΔΙΚΑΙΟΑΙΟΣ (;) Παρατηρήσαμεν ἐπὶ τοῦ λίθου ὅτι τὸ πρῶτον ὄνομα Ἀσκαλα πιάδας εἶναι κεχωρισμένον εἰς δύο τμήματα ἀπέχοντα ἀλλήλων κατὰ ἓν γράμμα ἴσως κατὰ λάθος τοῦ χαρακτοῦ ἐξαλείψαντος γράμμα τι.

Ὡς πρὸς δὲ τὸ πατρωνυμικὸν ΔΙΚΑΙΟΑΙΟΣ Δικαιούαιος, διορθωτέον εἰς ΔΙΚΑΙΙΔΑΙΟΣ· διότι ναὶ μὲν τὸ Ο φαίνεται εὐδιάκριτον ἐπὶ τοῦ λίθου, ἀλλ' ἐν στίχῳ 7^ο ἔχομεν τὸ ὄνομα ΔΙΚΑΙΙΔΑΣ.

Συνεπῶς τὸ πατρωνυμικὸν ἐν στίχῳ 6^ο δέον νὰ ἦναι Δικαιίδαίος καὶ οὐχὶ Δικαιόαιος ἔξ ἀνυπάρκτου ἢ ἀμφιβόλου Δικαιόας.

Στίχ. 14 ἐν τῇ μεταγραφῇ γραπτέον: Δαμο[κ]ράτειος ἀντὶ τοῦ κατὰ τυπογρ. λάθος Δαμο[κ]ράτειος.

ΑΕ, 1932, 19, 2, 3, 4. Αἱ ἀναθηματικαὶ αὐταὶ ἐπιγραφαὶ ἐκ Μελιβοίας ἐπὶ λιθίνων πλινθίων ἢ στυλίσκων ἀνήκουσιν εἰς ὁμοβωμίους θεοὺς καὶ ἐνθυμίζουσι τοὺς τῆς Τεγέας Ἑρμαῖς.

ΑΕ, 1932, 21, 6. Ἐν τῇ ἐκ Φθιωτῶν Θηβῶν ἀπελευθερωτικῇ ἐπιγραφῇ, ἐν τῇ μεταγραφῇ ἔγγραφη: «πόλει τὰ Γ. . πόλει τὰ (γινόμεν)α». Ἡ ἀνωμαλία αὕτη προήλθεν ἐκ τοῦ λίθου, ὅστις εἶναι παλίγγραφτος, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ στίχ. 6 ἐν ἀρχῇ. Ἐν εἰκόني 3 διακρίνονται: ΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΝΟΜ[ΟΥ] κλπ.

Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΩΤΟΕΛΛΑΔΙΚΟΣ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΣ
ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΥΠΟ Γ. ΜΠΑΚΑΛΑΚΗ

Εἰς τὸ μέσον τῆς μικρᾶς λεκάνης τῆς σχηματιζομένης πρὸς τὴν ἐναντι τοῦ στενοῦ τῆς Σαλαμῖνος ἐπέκτασιν τῆς πόλεως τοῦ Πειραιῶς. καὶ ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑπὸ τοῦ Αἰγάλεω ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑπὸ τῶν λόφων, ὅπου ὑψοῦνται σήμερον οἱ μύλοι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ ἄλλα ἐργοστάσια, ὑψοῦται λόφος πτωχὸς σχετικῶς εἰς ἐπίχωσιν, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν σήμερον ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τινες κατοικίαι (εἰκ. 1).

Ὁ λόφος οὗτος ἐνῶ πρὸς Α μὲν εἰς τῆς ἐπικλινούσας πέραξ τῆς πεδιάδος ἐπιφανείας, πρὸς Δ,

ὅπου ἡ παραλία εἶναι ἀρκούντως ἐπικλινῆς καὶ ἀπολήγει εἰς μικρὸν κῶνον. Ἐπὶ τοῦ κώνου τούτου καὶ παρὰ τὰς ἐκεῖ κατοικίας τῶν ποιμένων Μπουνταίων ὑπάρχουν ἀκόμη ὄρατὰ καὶ ἀδρὰ τὰ ἴχνη τῆς ποτὲ ὑπάρξεως ἐκεῖ προϊστορικοῦ τινος συνοικισμού. Ἡ ἐρυθροκιτρίνη ἐπίχωσις του ἐκ πηλώδους γῆς εἶναι ἀμέσως ἀντιληπτὴ ὅτι προέρχεται ἔξ ἀποσυντεθειμένων ὤμων πλινθίων καὶ ὄλικῶν πρωτογόνου οἰκῆσεως, βλέπει δὲ τις ἐκεῖ ἀκόμη καὶ τοίχων ὑπολείμματα καὶ μικρὸν ἀριθμὸν μυλολίθων.

Ἀφορμὴν εἰς τὰς παρατηρήσεις αὐτὰς ἔδωσεν ἡ διάνοξις τῆς νέας τροχιοδρομικῆς ὁδοῦ Πειραιῶς-Περάματος, περιθεούσης τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας δοθεῖσά μοι πρὸς τοῦτο ἐντολή. Ἡ τομὴ τῆς ὁδοῦ ἔσκαψε μέρος τῆς πρᾶνουσας βάσεως